

Дамян Дамянов

Не си отивай...

Не си отивай! Чуваш ли, не тръгвай!
Не ме оставяй сам с вечерта.
Ни себе си, ни мене не залъгвай,
че ще ни срещне някога света!
Светът е свят! И колкото да любим,
и колкото да плачем и скърбим,
като деца в гора ще се изгубим,
щом за ръце с теб не се държим.
Ще викам аз и ти ще се обръщаш.
Дали ще те настигне моят глас?
Ще викаш ти – гласът ти ще се връща
и може би не ще го чуя аз.
И дните си така ще доживеем
във викове, в зов: „Ела! Ела!“
Ще оглушеем и ще онемеем,
ще ни дели невидима скала.
Ще се превърнем в статуи, които
една към друга вечно се зоват,
но вече няма глас, ни пулс в гърдите
и нямат сили да се приближат.
Че пътища, които се пресичат,
когато някога се разделят
като ранени змии криволичат,
но никога от тях не става път...
Не си отивай!
Чуваш ли?
Не тръгвай!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8695>]